

mange der nu er tilbage ved Grænsen, som før 1864 ejede deres Ejendom, og for at vi kunde se, hvad det hele vilde dreje sig om. Ministeren sendte en ministeriel Embedsmand over til Undersøgelse af Forholdene, og den paagældende Minister bad mig om at være med, da det for en Del var fra min Valgkreds, at Andragenderne vare komne. Det blev da oplyst, at der var fire tilbage ved den Del af Grænsen, som løber i min Valgkreds, og at der ogsaa var fire i Kolding Herred, som havde haft deres Ejendom før 1864, og som endnu havde Jord paa begge Sider af Grænsen. Da det viste sig, at det ikke var værre, at det var overkommeligt, saa stillede Ministeren et Forslag om at yde en Erstatning en Gang for alle og kom med et Forslag om en Bevilling paa Finansloven i den Retning. Det skal saa siges til den nuværende Finansministers Ære med Hensyn til denne Sag, at han, da Sagen kom til at ligge ind under ham, var saa human, at da der var en Mand, som ikke var kommen med, men som kunde faa en lille Erstatning af 100 Kr., kom han med paa et lille Ændringsforslag bag efter. Men saa erklærede ogsaa Administrationen, at videre kunde den ikke gaa. Naar Ejendommene vare komne over paa andre Hænder siden 1864, maatte de ny Ejere, naar de overtog Ejendommen, indse, at der var en saadan Ulempe ved dem, og man maatte derfor antage, at der toges Hensyn dertil, naar Overdragelse skete. Det er desuden altid blevet svaret mig fra Regeringens Side, at de kunne jo sælge de Stykker Jord, men det er ikke saa nemt gjort, som det er sagt. De ægte Tyskere holde ikke af at komme nær til Grunde, hvor der er dansk Befolkning, og derfor have de ikke godt ved at sælge disse Stykker Jord.

Videre ere vi ikke komne, og videre kunne vi ikke komme, tror jeg. Derfor har Finansudvalget ikke kunnet give det ærede Medlems Andragende sin Tilslutning. Det er ikke af Uvilje mod at hjælpe de paagældende Personer, ikke fordi vi med Ligegyldighed se paa disse Forhold. Det ærede Medlem er jo nyt Medlem her i Salen, og han er ogsaa min Lidelsesfælle som Grænseregisdagsmand, og jeg vil da sige ham, at der ofte er blevet appelleret til Ministeriets Velvilje angaaende disse Forhold. Jeg har deraf givet en Fremstilling, som er historisk, og jeg antager nu, det vil være umuligt at komme videre. Disse Folk, som have faaet Ejendomme efter 1864, vidste jo, hvorledes Forholdene

vare, og der er derfor næppe noget ved den Sag at gøre. Da jeg ikke kan se, at det ærede Medlem eller hans Folk kunne have nogen Interesse af at faa Andragendet forkastet, vil jeg raade ham til at tage det tilbage. Der er jo ikke nogen Mening i at tage mod en Forkastelse. Finansudvalget har ikke kunnet anbefale Andragendet, og efter hvad jeg nu har udviklet, kan jeg heller ikke anbefale det høje Ting at anbefale dette Andragende. Jeg har arbejdet for meget i denne Sag til ikke at vide, at der ikke vil komme noget ud deraf.

Jungersen: For nogle Aar tilbage — jeg tror det var i 1896—97 — gav vi en Bevilling paa Finansloven til en Uddybning af Liver Aas Udløb i Vesterhavet ned over Tornby. Ved Regulering af dette Aaløb blev der en betydelig Sænkning af den Vandstand, der hidtil har været i Aaen. Andrageren har et ikke saa lille Stykke Eng, et af disse Engstykker, der kaldes Sandeng eller Tøreng, som ligger inden for Klitterne, og hvorpaa der ikke vokser noget synderligt Græs. Dette Stykke Eng er 13—14 Tdr. Land stort, og da det ikke gav noget synderligt Græs, tænkte Manden paa at forbedre det ved en Overrisling. Det var, efter at den første Regulering havde fundet Sted. For at naa dette, maatte han anskaffe sig en Motor med Snegl til at føre Vandet op. Dette Apparat kostede ham ca. 3,000 Kr., hvad der slet ikke er en lille Sum for en almindelig jævn Bondemand. Det viste sig ogsaa, at han var i Stand til at tage Vand op dermed, og at det havde en meget heldig Indflydelse paa Græsvæksten der. Men Aaret efter forlangtes der atter Bevilling til en ny Regulering af Aaen, hvorved Vandet sænkedes endnu dybere, hvilket sidste førte til, at denne Mand ikke kunde benytte sin Motor med Snegl; den var nemlig ikke mere i Stand til at naa Vandet.

Manden mener sig nu forurettet og har derfor indgivet et Andragende til Landbrugsministeriet, som ikke har ment at kunne efterkomme hans Ansøgning om at støtte ham til enten at faa anskaffet en ny Snegl eller muligvis et Stemmeværk i Aaen, der kunde sætte Vandet noget højere op. Da Landbrugsministeriet ikke mente at kunne imødekomme hans Ønske, er han nu kommen til Rigsdagen og beder om Rigsdagens Anbefaling til nogen Støtte. Jeg beklager meget, at det højtærede Finansudvalg ikke har ment, at der er til-